

Šílenství Pelagiovo

napsal Tsathenes

Thoriz Pelagius Septim, budoucí císař tamrielský, se narodil roku 119 3. věku, na sklonku vlády svého strýce Antiocha I. Jeho rodina pocházela z království Útěchy, které před jeho narozením požívalo značné vážnosti, neboť Pelagiův otec, král Magnus, byl u Antiocha ve velké přízni.

Těžko říci, kdy se choromyslnost nadcházejícího vladaře projevila poprvé, neboť prvních deset let jeho života bylo poznamenáno šílenstvím zcela jiným - válkou, která zachvátila celou zemi. Když byl Pelagiovu pouhý rok, Antiochus zemřel a na trůn usedla jeho dcera Kintyra, kterou všichni milovali. Tato sestřenice budoucího císaře byla nejen dobrou vládkyní, ale i skvělou čarodějkou. Kdyby ale skutečně dokázala předpovídat budoucnost, určitě by z paláce co nejdříve uprchla.

O válce rudého diamantu se vypráví v mnoha učených knihách - většina dějeporců se shoduje v tom, že Kintyru II. o trůn připravil třetí bratranec Uriel, kterého podporovala jeho matka Potema, takzvaná vlčí královna samotská. Císařovna se tak pouhý rok po své korunovaci ocitla v císařských šatlavách kdesi v Glenpointu.

Když se princ Uriel zmocnil vlády a přijal jméno Uriel III., celou zemi zachvátila válka. Nejkrutější boje se vedly v provincii Vysoká skála, kde uzurpátor věznil nebohou císařovnu. Pelagiův otec, král Magnus, se nakonec proti uchvatiteli trůnu spojil se svým bratrem Cephorem, protože Uriel III. obrátil všechnu svou zlobu proti Útěše. Pelagius se spolu se svými bratry, sestrami a matkou Utheillou uchýlil na ostrov Direnni, kde jejich rodinné sídlo existuje až dodnes.

O Pelagiově dětství v Balfieře naštěstí existuje mnoho písemných záznamů od ošetřovatelů a návštěvníků. Všichni se shodují na tom, že to byl hezký a pohledný chlapec, který se zajímal o sport, magii a hudbu. I když pomineme neupřímnost dvorských diplomatů, Pelagius podle všeho skutečně vypadal jako slibný příslušník septimovské dynastie, který svému rodu ostudu neudělá.

Když bylo Pelagiovu 8 let, Uriel padl v bitvě u Ichidagu. Jeho pokořitel Cephorus se prohlásil císařem, přijal jméno Cephorus I. a po dalších deset let sváděl neutuchající boje s Potemou. První Pelagiovou bitvou bylo obléhání Samoty, jež skončilo smrtí uzurpátorské královny a zároveň učinilo přítrž i zuřící válce. Cephorus pak Pelagia za odměnu jmenoval králem samotským.

V tomto postavení již začaly být jeho výstřelky jasně patrné a několik diplomatů si na jeho adresu dokonce dovolilo pronést kritické připomínky. Za první dva roky vlády udivoval pravidelné návštěvníky dvora mimo jiné i neuvěřitelnými výkyvy v tělesné váze. Například čtyři roky po svém dosazení jsme se ve zprávě jistého ebonhartského diplomata mohli dočíst, že se jedná o "rozšafného a štědrého panovníka se srdcem širším než jeho mocná hrud." A o pouhých pět měsíců později prvohradská princezna píše: "Král mne vzal za ruku a já měla pocit, že si potřásám s hnátem nějakého kostlivce. Pelagius je opravdu nezdravě vychrtlý."

Cephorus se nikdy neoženil a skončil bezdětný pouhé tři roky po pádu Samoty. Jeho otec Magnus proto Pelagiovu jako jedinému žijícímu sourozenci (a tedy i dědici) předal vládu nad provincií Útěchou a sám přesídlil do hlavního města jako císař Magnus I. Byl však už starý, a proto se pozornost celého Tamrielu obracela spíše ke Strážnu a následníkovi trůnu. Není tedy divu, že za takové situace nemohlo Pelagiovo podivné chování zůstat nepovšimnuto a brzy se pověsti o jeho výstřelcích roznesly široko daleko. Jen málo z nich je však zdokumentováno natolik, aby se daly považovat za fakta a ne za výplody rozjitřené fantazie vypravěčů. Z těch dokázaných můžeme například uvést situaci, kdy mladé prince a princezny ze Silvenaru zamkl v komnatě a nepustil je dřív, dokud mu pode dveřmi nepodstrčili nepodepsanou listinu o vyhlášení války. Když pak na sobě při jedné slavnosti roztrhal oděv, jeho rádčové došli k závěru, že na svého panovníka musí dohlížet mnohem bedlivěji. V této době se také Pelagius na Magnův rozkaz oženil s krásnou šlechticnou z rodu temných elfů, Katarie Ra'athim.

Nordští králové, kteří si vzali temné elfky, si takovým činem jen těžko vylepšili popularitu. Historikové se však shodují, že v tomto případě byly hned dva důvody, proč se k takovému aktu uchýlit: Magnus se snažil stmelit vztahy s Ebonhartem, odkud rodina Ra'athim pocházela. Jeho soused - Mounhold - byl totiž spojencem říše již od samého počátku a choť královny Barenzie ve válce rudého diamantu vybojoval mnoho bitev. Oproti tomu Ebonhart potají podporoval spíše Uriela III. a Potemu.

Druhý důvod tohoto sňatku byl trochu osobnější: Katarie byla stejně krásná jako chytrá a jestli existoval někdo, kdo by dokázal diplomaticky skrýt Pelagiovo šílenství, byla to jediné ona.

8. Druhosému r. 145 3. věku Magnus tiše skončil ve spánku. Samotský trůn převzala Pelagiova sestra Jolethe a on sám se s Kataríí přestěhoval do císařského města a společně se ujali vlády. Když prý Pelagiově při slavnostním obřadu posadili na hlavu císařskou korunu, omdlel, ale Katarie ho včas zachytila, takže tuto nehodu mohli spatřit pouze ti, kteří stáli opravdu blízko trůnu. Tuto historku ale - stejně jako většinu dalších - nelze zcela ověřit.

Pelagius III. vlastně nikdy Tamrielu nevládl. Všechna rozhodnutí totiž vydávala Katarie a rada starších, aby se Jeho Milost v očích lidu ještě více neznemožnila. I přesto se však o jeho vládě vypráví velká spousta pověstí, povídalek i anekdot.

Když se prý například na dvůr dostavil argonský velvyslanec z rodu Černé růže, trval císař na tom, že se budou dorozumívat pouze vrčením a výkřiky, čili přirozeným argonským jazykem.

Také je známo, že Pelagius byl chorobně posedlý čistotou, takže mnohé hosty časně ráno budilo pečlivé gruntování celého paláce. Jedna (nepříliš důvěryhodná) pověst tvrdí, že když se vládci jednou nepodařilo najít nikde ani smítko, alespoň se doprostřed komnaty vyprázdnil, aby měli služebníci co uklízet.

Když už ale začal návštěvníky paláce napadat a kousat, jeho rádcové uznali, že excesů už bylo dost a tiše ho poslali do soukromé léčebny pro choromyslné. Dva roky po Pelagiově korunovaci tak byla Katarie jmenována správkyní celé říše a oficiálně se ujala vlády. Císař zatím dalších šest let putoval po různých sanatoriích a podobných ústavech.

O tomto období roznášejí zrádcové říše četné klevety. Zlí jazykové například hovoří o různých tajných pokusech a mučení, které byly na nebohém panovníkovi prováděny - na tom však není ani zbla pravdy, neboť císaři byly vždy poskytovány pouze ty nejlepší služby, jak příslušelo jeho postavení. Vznešená Katarie brzy poté, co se Jeho Veličenstvo uchýlilo do léčebny, otěhotněla. Což pochopitelně opět probudilo šuškanu o cizoložství a, což je ještě absurdnější, o spiknutí, které mělo duševně chorého vládce zcela vyřadit ze hry. Císařovna však jasně dokázala, že přišla do jiného stavu po návštěvě celý svého muže a jelikož nemáme žádných dalších důkazů, musíme její tvrzení brát jako fakt. Její druhý potomek, který později po dlouhá léta vládl jako Uriel IV., pocházel z jejího druhého manželství s Lariatem.

Jedné horké letní noci v měsíci Úsvitníku podlehl Pelagius krátké horečce a ve věku pouhých 34 let skončil v chrámu Kynaret na bretonském ostrově. Katarie I. vládla ještě dalších čtyřicet šest let, než předala žezlo Cassynderovi, jedinému synovi, jehož měla s Pelagiem.

Nepříčetné chování Pelagiově paradoxně přineslo velkou oblibu v jeho rodné provincii, jejíž obyvatelé nejspíš mají trochu zvrhlý smysl pro humor. A tak se zde každého 2. Úsvitníka (což možná je, možná není datum jeho smrti - záznamy nejsou zrovna nejprěsnější) slaví svátek šíleného Pelagia, kdy je všude dovoleno bláznovství jakéhokoliv druhu. A tak se jednomu z nejméně zdatných septimovských císařů posmrtně dostalo obliby, o níž se mnohým jeho schopnějším a slavnějším předchůdcům může jenom zdát.